

Weg van alles

Van Fiona Higgins verscheen eveneens bij Ambo | Anthos uitgevers

Pas jij even op?

Fiona Higgins

Weg van alles

Vertaald door
Nellie Keukelaar-van Rijsbergen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3154 1

© 2014 Fiona Higgins

© 2015 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Nellie Keukelaar-van Rijsbergen

Oorspronkelijke titel *Wife on the Run*

Oorspronkelijke uitgever Allen & Unwin Pty Ltd

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Mary Wethey / Arcangel Images

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Melissa en Amanda,
de beste zussen die er zijn

De médico e de louco todo mundo tem um pouco

Iedereen heeft wel iets van een gek en een arts in zich

Braziliaans spreekwoord

Blow Queens

Paula tuurde naar de woorden op het scherm, in felrode letters, waarmee het Facebookbericht begon. Erger nog was de foto eronder: een fallus met daarop meerdere lippenstiftafdrukken, als gekleurde werpringen om een houten paal.

Toen las ze het schokkende bijschrift waarin haar dochter werd genoemd: *Kijk eens wat Caitlin McInnes en Amy Robertson afgelopen weekend hebben gedaan.*

‘Dat is... walgelijk.’ Er steeg een verstikkende hitte op vanuit haar borstkas, die zich snel naar haar hals verspreidde.

De schooldirecteur draaide het computerscherm weer naar zich toe.

‘U snapt waarom ik wilde dat u persoonlijk naar school kwam, mevrouw McInnes.’

‘Wie... Wie heeft dit gedaan?’ stamelde ze.

Meneer Nelson perste zijn lippen op elkaar tot een dunne streep.

‘Dat kunnen we nog niet bevestigen. Het bericht verscheen gisteravond op de Facebookpagina van Charlotte Kennedy. Kent u haar?’

Iedereen kende Charlotte Kennedy, een populair meisje uit het voorlaatste jaar dat hoogstwaarschijnlijk volgend jaar tot aanvoerder van het schoolteam zou worden gekozen.

‘Het bericht is geplaatst door James Addams,’ vervolgde de schooldirecteur, ‘maar we hebben geen leerling met die naam hier op school.’

Ik heb vanmorgen een gesprek gehad met Charlotte en die naam zegt haar niets. We hebben een officiële klacht ingediend bij Facebook plus een verzoek om het bericht direct te verwijderen, maar al ruim honderd leerlingen hebben het geliket. Helaas vooral jongens uit de bovenbouw.'

'Maar dat is vreselijk.' Paula was misselijk.

Meneer Nelson keek haar even aandachtig aan. 'Heeft Caitlin een vriendje, mevrouw McInnes?'

Vol ongeloof schudde ze haar hoofd. 'Ze is veertien. Catie heeft meer belangstelling voor voetbal dan voor jongens.' Haar dochter was een van de veelbelovende sporttalenten van de school.

Meneer Nelson leek niet overtuigd. 'Gedraagt Caitlin zich de laatste tijd anders? Heeft ze ruzie met vrienden of vriendinnen?'

Paula's hoofd tolde toen ze zich probeerde te herinneren of er de afgelopen weken iets raars was gebeurd. 'Nee. Ze is vrolijk als altijd. Als er iets mis was, zou ze me dat verteld hebben.'

Haar woorden leken niet tot de schooldirecteur door te dringen.

'We hebben in de bovenbouw al eerder met cyberpesten te maken gehad,' vervolgde hij, 'maar nog nooit in het laatste jaar van de onderbouw.'

Cyberpesten?

Paula had altijd gedacht dat dit andermans kinderen overkwam. Zoiets gebeurde niet in een kleinburgerlijke voorstad van Melbourne. Niet op Burwood Secondary College. En zeker niet in haar gezin.

'Maar Caitlin heeft geen vijanden.'

'Mevrouw McInnes,' viel meneer Nelson haar in de rede, 'het punt is dat we tot op de bodem moeten uitzoeken waarom uw dochter en Amy Robertson het slachtoffer zijn geworden. Daar is waarschijnlijk een reden voor.'

'Hebt u Caitlin al gesproken?' vroeg ze, terwijl ze haar handtas tegen haar borstkas klemde alsof het haar tienerdochter was en het gevaar bestond dat ze uit haar handen zou wegglijpen.

'Ja, ze is behoorlijk overstuur. Dat is begrijpelijk.'

'Waar is ze? Ik wil haar zien.'

Een vlaag van beschermingsdrang dwong Paula uit haar stoel. Ze

moest Caitlin in haar armen nemen en troosten. Het innemende kind dat haar jaren als een schim had gevolgd, bij haar op schoot en in haar bed was gekropen, haar handen en haar hart in beroering had gebracht. Een verlengstuk van Paula's eigen lichaam, voordat ze van de ene op de andere dag veranderd was in een slungelige, ondoorgrondelijke tiener: mooi, zelfverzekerd en getalenteerd. En tegelijkertijd kwetsbaarder dan ooit door de vele gevaren waaraan Paula niet eens durfde te denken. Drugs. Seks. Ongewenste zwangerschap. Het onbeschrijflijke risico dat zoveel talent werd verspild voordat haar jonge leven goed en wel was begonnen.

'Caitlin is tot na de lunchpauze bij de vertrouwenspersoon.' Meneer Nelson stond op alsof hij Paula naar de deur wilde brengen. 'U hebt vandaag toch kantinedienst?'

'Niet meer,' zei ze bedaad. 'Wilt u Caitlin alstublieft laten komen?'

'Aha.' Meneer Nelson reikte naar de telefoon op zijn bureau. 'Dan zal ik tegen Leanne moeten zeggen dat u niet komt.'

Leanne. Het was bijna een dreigement.

De lastige kantinemanager van Burwood Secondary College was iemand met wie Paula normaal gesproken nooit zou omgaan. Toch had ze haar de afgelopen negen maanden elke donderdag in de lunchpauze verdragen, als een teken van goede wil ten opzichte van de school.

De directeur sprak bedaad in zijn telefoon en liep vervolgens naar de deur van zijn kantoor. 'U kunt hier buiten wachten, mevrouw McInnes,' zei hij, toen hij de deur voor haar openhield. 'Ik laat het u weten als Caitlin eraan komt.'

Voordat ze kon antwoorden had hij de deur achter haar dichtgedaan.

Paula had het gevoel dat ze spijbelde en ging op de groene leren bank zitten.

'Wilt u een kopje thee?' vroeg een secretaresse met een vriendelijk gezicht, terwijl ze opkeek van haar werk.

'Graag,' antwoordde Paula, zonder te weten waarom ze dat zei. Ze had helemaal nergens trek in.

'Gebruikt u iets in de thee?'

'Alleen wat melk graag.'

De secretaresse verdween in het keukentje en kwam even later terug met een dampende mok.

‘Alstublieft,’ zei ze, toen ze de mok aan Paula overhandigde. ‘Voorzichtig, het is warm.’

De secretaresse ging weer achter haar bureau zitten en begon een praatje met Paula. De toiletten van de bovenbouw waren pas geschilderd, de nieuwe schaduwdoeken boven de drinkfonteintjes waren een succes en lag de moestuin er niet fraai bij? Paula had het gevoel dat ze amper in staat was haar verwarring te verbergen, maar probeerde af en toe instemmend te knikken. Ze kon alleen maar aan het groteske Facebookbericht denken. Hoe kon haar dochter met zoiets in verband worden gebracht? En haar vriendin Amy ook?

Was het wel echt?

Ze kneep haar ogen stijf dicht bij die gedachte.

In haar eerste jaren op school was Caitlin altijd rustig en ijverig geweest, ze was volgens haar docenten een ‘uitzonderlijk sporttalent’. Ze had wat dat betreft duidelijk de genen van haar vader, want Paula was zelf niet sportief aangelegd. Caitlin was een natuurtalent in bijna alle sporten: ze was aanvoerder van het netbalteam onder de vijftien, pitcher van het softbalteam, spits in het meisjesvoetbalteam. Al die rollen had ze, tot drie maanden geleden, met innemende bescheidenheid vervuld. Toen had ze aansluiting gevonden bij een nieuwe groep leerlingen. Dat waren kennelijk de coole meiden, de populaire en knappe meisjes. Een paar daarvan zaten in Caitlins netbalteam.

Sindsdien had Paula een verandering in haar dochters gedrag bespeurd. Ze was wat opstandiger geworden, lette meer op haar uiterlijk en was vatbaarder voor de invloed van anderen. Haar nieuwe vriendinnen hielden hele weekenden slaapfeesten, gingen in grote overdekte winkelcentra shoppen en keken in de bioscoop naar meidenfilms. Als ze niet bij elkaar waren, stuurden ze eindeloos berichten en tweets over onbenullige zaken die gerust konden wachten tot ze elkaar weer op school zagen.

Paula vond het geen leuke meiden, behalve dan Amy, de keeper van het voetbalteam, die slimmer leek dan de rest. Caitlin en Amy waren dikke vriendinnen omdat ze allebei van voetbal hielden, en waren regelmatig uren in de achtertuin aan het trainen als spits en keeper. Amy

was beleefd en nuchter, wat het Facebookbericht des te onthutsender maakte. Ze was gewoon geen onruststoker, in tegenstelling tot enkele andere vriendinnen van Caitlin. Die wierpen hun lange haar over hun schouders, deden lipgloss op en tuitten hun lippen naar oudere jongens.

Ben ik ook zo geweest? vroeg Paula zich soms af. Ze kon zich weinig herinneren van toen ze veertien was. Dat was per slot van rekening vijfentwintig jaar geleden. Wat ze nog wel wist was dat ze enorm onzeker was over haar zich ontwikkelende lichaam. Borsten, heupen en billen in kleren die opeens te klein waren geworden. Het ene jaar een kind op korte dikke benen, het jaar erop het object van mannelijke belangstelling. Ze had de snelle overgang verwarrend en ook wat beangstigend gevonden. Ze wist niet of ze wel wilde dat mannen zo naar haar keken, hun blik over haar lichaam lieten glijden. Maar meisjes waren tegenwoordig anders. Dat gold in elk geval voor sommige vriendinnen van Catie. Altijd maar proberen de aandacht van mannen te trekken, in hun te korte rokken en lange witte kousen die over hun gebruinde kuiten waren getrokken. Oorbellen, navelpiercings, lang haar, zonnebankbruin, tatoeages. Uitdagende meisjes met de kenmerken van volwassenheid op een kinderlichaam.

Het zijn tienermeiden, had haar man volgehouden. Zo zijn tienermeiden nou eenmaal.

Soms kwam Paula in de verleiding om tegen Hamish te snauwen: Wat weet jij daar nou van? Je hebt geen zussen en je hebt op een jongenskostschool gezeten. Sinds wanneer ben jij een deskundige op het gebied van tienermeiden?

Hamish.

Paula wierp een blik op de secretaresse, die nog steeds doorklets-te.

‘Sorry,’ zei ze, terwijl ze opstond van de bank. ‘Ik moet even iemand bellen.’ Paula liep verder de gang in en belde Hamish.

De telefoon ging over, werd zoals gewoonlijk niet opgenomen.

Hamish had zelden zijn telefoon niet bij zich, maar hij had het altijd te druk om op te nemen.

Het is midden op een werkdag, bedacht ze. Wat hoopte ze dat hij

zou doen? Alles uit zijn handen laten vallen, in de auto springen en naar school toe komen? Het lukte hem meestal niet eens om op ouderavonden aanwezig te zijn, laat staan dat hij tijd had voor een ongeplande afspraak in het kantoor van de schooldirecteur.

Paula stopte haar mobiele telefoon in haar handtas en ging terug naar de ontvangstruimte. Tot haar opluchting zag ze dat de secretaresse aan de telefoon was.

Ze ging weer op de bank zitten en stuurde een sms'je naar Hamish.
Bel me zsm. Probleem op school.

Ze beseftte dat hij niet automatisch zou reageren. Hamish was namelijk een gewillige slaaf van zijn baan bij Crossroads Cars, het grootste autoleasebedrijf van het land. Hij was daar ruim tien jaar geleden als monteur begonnen en had zich geleidelijk opgewerkt tot het management. Zijn grote professionele succes had echter wel offers in de privésfeer gevergd.

Lang geleden – het leek nu een eeuwigheid geleden – hadden ze dingen samen gedaan. Op zaterdagochtend de weekendkranten lezen terwijl ze uitgebreid brunchten in een café. Op dinsdag goedkoop naar de bioscoop en dan onderweg naar huis de recensies over de film doorspreken. Op zondag over het strand van Brighton lopen en fitnessoefeningen doen in het zand. Hamish deed dan alsof hij haar persoonlijke trainer was – lang, brede schouders, blond haar – en zij was de brunette met sproeten en fraaie rondingen. Ze volgden, puur voor de lol, allerlei cursussen bij de volksuniversiteit: stijldansen, wijn proeven, biologisch tuinieren. Ze hadden vooral genoten van de cursus 'Plan je eigen ultieme avontuur', waarbij ze een plakboek hadden samengesteld van droomreizen die ze wilden maken: een trektocht door de Andes, op safari in Kenia, met een camper door Australië trekken. Tijdens de cursus 'Yoga voor stellen' hadden ze krom gelegen van het lachen, waardoor de docenten – een langharig stel dat zich Yoni en Linga noemde – hun vroegen of ze er wel echt klaar voor waren om elkaar te vertrouwen.

Ze hadden samen plezier gemaakt voordat ze kinderen kregen en ook toen de kinderen klein waren. Daarna was hun belangstelling voor elkaar geleidelijk afgenomen. Naarmate de kinderen ouder werden en veranderden hadden ze meer, en niet minder, van Paula's tijd

opgeëist, terwijl Hamish steeds meer verantwoordelijkheden op zijn werk kreeg. Geleidelijk had hun aandacht zich verlegd van samen van het leven genieten naar taken verdelen en uitvoeren. Het was vanzelfsprekend dat Hamish zich toelegde op het binnenbrengen van het geld en dat Paula het huishouden deed. Dat was echter wel ten koste van de spontaniteit gegaan.

Paula nam zich al maanden voor het daar eens met Hamish over te hebben. Ze wilde voorstellen dat ze op zaterdagavond weer iets leuks zouden gaan doen en dat ze weer één keer per maand naar de bioscoop zouden gaan. Ze wilde voorstellen weer eens samen een cursus te volgen of zelfs, nu de kinderen ouder waren, een van hun droomreizen te gaan maken. Het was echter bij goede bedoelingen gebleven, voornamelijk omdat Hamish veel uren maakte, waardoor hij ook 's avonds en in het weekend moest werken. En ze vermoedde dat Hamish er niet meer zo'n zin in had. Ze wist al wat hij zou zeggen.

Andere mensen zouden een moord doen voor ons leventje.

Het is gewoon een drukke fase.

Iemand moet het geld binnenbrengen.

'Mevrouw McInnes?'

Paula schrok van de stem van de secretaresse.

'Meneer Nelson kan u nu ontvangen,' zei ze, en ze wees naar de deur van de directiekamer. 'Caitlin komt zo.'

Paula ging op een stoel bij het glanzende teakhouten bureau zitten. Het viel haar op dat meneer Nelson licht bloosde.

'Mevrouw McInnes, dit is een zeer vervelende situatie,' begon hij. 'Ik heb erover nagedacht en ik stel voor dat Caitlin een tijdje niet naar school gaat terwijl we de zaak uitzoeken. In elk geval tot het bericht van Facebook is verwijderd. De hele volgende week en waarschijnlijk ook de week daarna.'

Het was niet echt een voorstel, het was een bevel.

Paula verbleekte. 'Even voor alle duidelijkheid. Iemand – we weten niet wie – plaatst een foto van onbekende herkomst op Facebook en zet daar Caitlins naam bij.' Haar stem trilde een beetje. 'En op basis daarvan schorst u mijn dochter twee weken terwijl u de zaak uitzoekt? Dat lijkt me niet eerlijk ten opzichte van Caitlin.'

De directeur schoof zijn stoel dicht naar het bureau toe. 'Ik schors

haar niet, mevrouw McInnes. Ik heb er begrip voor dat u overstuurt, maar ik probeer het juist gemakkelijker te maken voor Caitlin. De foto circuleert niet alleen in de bovenbouw maar ook in de onderbouw.'

Paula keek kwaad naar het uitdrukkingloze gezicht van meneer Nelson. 'Maar Caitlin is het slachtoffer.'

Er werd op de deur geklopt – zacht, min of meer verontschuldigend – en de deur ging open.

De directeur keek opgelucht. 'Mevrouw Papadopolous.'

Het dikke haar van de vertrouwenspersoon, grijs en springerig bij de slapen, was in een losse knot op haar hoofd vastgezet. Ze keek over haar hoornen bril heen en knikte naar Paula. Daarna richtte ze zich tot Caitlin, die achter haar stond alsof ze niet verder durfde te komen.

'Gaat het?' vroeg ze.

Caitlins ogen waren rood en opgezwollen. Ze keek angstig naar meneer Nelson en zag toen haar moeder. Ze rende meteen door het kantoor en ging op Paula's schoot zitten alsof ze nog een klein meisje was.

'O, Caitlin,' fluisterde Paula, en ze trok haar dochter dicht tegen zich aan. Ze streek over haar lange blonde paardenstaart. Mijn mooie kleine meid.

'Ga zitten, Caitlin.' Meneer Nelson knikte naar de lege stoel naast Paula.

Caitlin nam met tegenzin plaats.

'Bedankt, mevrouw Papadopolous.' Met een knikje stuurde hij de vertrouwenspersoon weg, waarna hij zijn blik op Caitlin richtte.

'Heb je iets aan het gesprek met mevrouw Papadopolous gehad?'

Caitlin haalde haar schouders op.

Meneer Nelson wachtte, maar toen duidelijk werd dat Caitlin niet van plan was nog meer te zeggen vroeg hij: 'Wil je ons nog iets vertellen?'

'Nee, meneer Nelson.' Er kwamen tranen in haar blauwe ogen.

De directeur schoof een doos tissues naar Caitlin toe.

Ze pakte er een. 'Ik heb... niemand iets aangedaan. En Amy ook niet.'

Meneer Nelson leunde achterover in zijn stoel. 'Caitlin, we hebben een verzoek ingediend om de foto te verwijderen, maar ik weet

niet hoelang het duurt voordat Facebook dat doet.’ Hij draaide een pen rond tussen zijn vingers. ‘Je zult het met me eens zijn dat het beter is als je een tijdje thuisblijft. Dat heb ik ook tegen Amy gezegd.’

Caitlin keek haar moeder aan. ‘Ja, ik schaam me dood.’ Ze sloeg haar handen voor haar gezicht.

Paula sloeg een arm om Caitlins schouders, ze was kwaad en overrompeld. Wie deed haar dochter zoiets aan?

Meneer Nelson stond op. ‘Mevrouw McInnes, ik neem contact met u op zodra we meer weten. Wellicht is het verstandig in de tussentijd extra consulten voor Caitlin te regelen. Mevrouw Papadopolous is beschikbaar.’

‘Dank u.’ Paula hielp Caitlin overeind.

‘Heb je al je spullen, Caitlin?’ vroeg meneer Nelson. ‘Ligt er niets meer in je kluisje?’

‘Nee, meneer Nelson.’

‘Tot ziens dan maar.’ Meneer Nelson werkte hen de deur uit en deed die achter hen dicht. Te abrupt, vond Paula. Ze bleef even staan en keek naar de opzichtige gouden letters op de deur. DHR. GEOFFREY J. NELSON, DIRECTEUR. Ze had zin om ze eraf te trekken.

‘Kom, Catie,’ zei ze. Ze knikte naar de secretaresse van meneer Nelson toen ze haar passeerden. Paula voelde hoe de ogen van de vrouw hen door de gang volgden.

Ze staken zwijgend het verlaten schoolplein over. Hun schoenen knarsten op het grind. Het stortregende en de takken van de statige oude eik bij de hoofdingang kraakten bedaad in de wind. Na weken welkome voorjaarszon was de winterse kou in de tweede helft van oktober om onverklaarbare redenen teruggekeerd.

Caitlin liep met slepende tred over het plein door het gewicht van haar schooltas, sporttas en een tekenmap.

‘Geef mij maar wat.’ Paula reikte naar de schooltas.

‘Mama, ben je boos op me?’

‘Zou dat moeten dan?’

Caitlins onderlip trilde.

‘Waarom zou iemand zo’n foto plaatsen? Jouw naam staat erbij, en die van Amy. Wat moet ik daarvan denken?’

Caitlin begon zacht te huilen.

‘Sorry, het spijt me. Kom hier.’ Paula sloeg haar armen om haar dochter heen. ‘Laten we naar huis gaan en nadenken. We komen er wel uit.’

Ze waren bijna bij het schoolhek toen ze fel gefluit hoorden. Ze keken automatisch om en zagen een groep oudere jongens bij het gymnasium rondlopen.

‘Hé, lulzuiger!’

Paula kromp ineen. Het was lastig te bepalen wie er had geroepen.

‘Caitlin, lulzuiger!’

Caitlin keek vernederd.

‘Kom, we gaan.’ Paula loodste haar dochter door het hek.

Er kwam een leraar het gymnasium uit, die de jongens naar binnen stuurde.

Caitlin hilde het hele eind naar huis. Haar tengere lichaam beefde. Toen Paula met haar gele vijfdeursauto door de straten van Glen Waverley reed, beseftte ze dat ze vanaf nu nooit meer deze route zou rijden zonder aan dit moment terug te denken: vrijdag 19 oktober, twee uur ’s middags, toen Facebook zo’n inbreuk op hun leven maakte dat de dagelijkse ruzies over hoelang ze achter de computer mochten zitten onbeduidend leken.

Op het moment dat ze hun oprit op draaiden, zag Paula onder aan de trap van hun twee verdiepingen tellende huis met overnaadse planken een kleine gestalte zitten. Lachie. Ze sprong zo ongeveer uit de auto. Caitlin bleef ineengedoken op de passagiersstoel zitten.

‘Lachie, lieverd, is alles in orde?’ Paula hurkte bij hem neer. ‘Hoe ben je naar huis gekomen?’

‘Lopend.’

‘Wat? Het hele eind?’

Hij knikte.

‘Iemand liet me tijdens de lunch de foto op Facebook zien. Ik was zo in shock dat ik naar huis moest.’

‘Waarom heb je me niet gebeld?’

‘Dat heb ik gedaan,’ zei hij op verongelijkte toon. ‘Jij neemt nooit op.’

‘Ik zal wel bij meneer Nelson hebben gezeten.’

Paula beseftte dat haar zoon gelijk had. Het gebeurde maar al te vaak dat haar telefoon tijdelijk zoek was. Die lag dan onder de auto-stoel, achter een kussen, of onder in haar handtas. En als ze het geluid uitzette voor een afspraak – zoals ze had gedaan toen ze bij me-
neer Nelson zat – vergat ze vrijwel altijd om het daarna weer aan te zetten. Haar man werd er gek van, maar Paula zat er niet mee als ze onbereikbaar was, dit in tegenstelling tot Hamish, wiens telefoon min of meer met zijn hand vergroeid was. In het zeldzame geval dat Hamish niet meer wist waar hij zijn telefoon had gelaten werd hij prikkelbaar, als een alcoholist zonder drank.

‘Het spijt me, Lachie,’ zei Paula, en ze klopte hem op zijn knie. ‘Het was een zware ochtend.’

Caitlin stapte uit de auto en zeulde haar sporttas achter zich aan.

‘Ik ga vanmiddag naar voetbaltraining,’ kondigde ze aan, waarbij ze haar kin uitdagend de lucht in stak.

‘Nee, Catie.’ Paula stond op van de trap. ‘Dat is geen goed idee.’

‘Waarom niet?’ Caitlin smeedt de tas op het gazon.

‘Omdat de hele school je een lulzuiger noemt,’ zei Lachie.

‘Lachlan!’ berispde Paula.

Caitlin keek haar broer aan.

‘Heb je het gedaan?’ vroeg hij.

‘Wat?’ snauwde Caitlin. ‘Niet te geloven dat je dat zelfs maar vraagt, debiel.’

Ze stormde de trap op naar de voordeur.

‘Catie!’ Paula ging achter haar aan en deed de deur van het slot.

Caitlin drong langs haar, rende door de gang en smeedt de deur van haar slaapkamer achter zich dicht.

Paula draaide zich aarzelend om naar haar zoon. ‘Wil je... thee met iets lekkers, Lachie?’ Het was belachelijk, vond ze, dat ze haar toe-
vlucht nam tot zo’n afgezaagd, typisch ‘moeder’-voorstel.

‘Goed.’ Lachlan rende de trap op. ‘Ik heb honger.’

Sinds hij dertien was, was Lachie onverzadigbaar. Als hij uit school kwam, werkte hij vaak een half brood of een paar kommen cornflakes naar binnen.

Lachie zette zijn schooltas vlak bij de voordeur neer en ging in de woonkamer op de vloer zitten.

In de keuken smeerde Paula een boterham met pindakaas en schonk een glas melk in.

‘Kom eens in de keuken zitten.’

‘Mag ik niet hier eten?’ protesteerde Lachie.

Hij had de spelcomputer al aangezet. Ze hoorde het irritante een-tonige deuntje.

‘Nee, dat mag niet.’ Ze was deze discussie zat, en vanmiddag al helemaal. ‘Kom gewoon hier zitten.’

Hij slenterde de keuken in, ging op een barkruk zitten en verslond de boterham.

‘Wil je...’ Ze merkte dat ze bloosde. ‘Wil je praten over wat er met Caitlin is gebeurd?’ Hamish had pas kort geleden een mannengesprek met Lachlan gehad. Bij het idee om met haar dertienjarige zoon over seks te praten had ze zich zo ongemakkelijk gevoeld dat ze het zelf niet kon opbrengen.

‘Nee.’ Hij kauwde en slikte. ‘De foto is toch nep? Ik vind het niet eens op een echte lul lijken. Eerder op een dildo.’

‘Lachlan!’ Paula had geen idee dat het woord ‘dildo’ tot de woordenschat van haar zoon behoorde.

Hij grinnikte. ‘Maak je niet druk, mam.’

Hij slikte een paar happen brood door en dronk de melk op, waarna hij de barkruk naar achteren schoof.

‘Eerst je huiswerk en dan pas computerspelletjes,’ zei ze.

‘Ik heb geen huiswerk.’ Hij liep naar de woonkamer.

‘Dat lijkt me sterk, Lachlan.’

Hij draaide zich naar haar om, zijn handen tegen elkaar aan gedrukt alsof hij ging bidden. ‘Kom op, mama. Een halfuur maar. Daarna ga ik echt huiswerk maken.’

Haar vastberadenheid wankelde. ‘Goed dan, een halfuur en geen minuut langer.’

Hij grinnikte, kwam op haar af om haar te omhelzen, waarna hij bijna net zo snel weer wegdook. Dat waren de tegenstrijdigheden van een dertienjarige jongen, had ze inmiddels ontdekt. Het ene moment wilde hij zijn moeder en het volgende moment negeerde hij haar.

Ze zag hem de woonkamer in lopen met zijn knokige knieën en bleke, lompe ledematen. Zijn motoriek was veel slechter dan die van